

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

மாறி மாறிப் பின்னும்

23

அந்த வண்டியில் ஏதோ வங்கியாளர் குடும்பங்கள் உல்லாசப் பயணம் செய்வதாகத் தோன்றுகிறது. வண்டியில் இடம் பெற்றவர்கள், காத்திருப்போர் பட்டியல்கள் சரி செய்யப்பட்டு அவர்கள் அமருவதற்கு விழுப்புரம் வரை செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பிறகு சோற்றுக்கடை பரப்புகிறார்கள். கூட்டிலிருந்து விடுபட்ட உணர்வுடனும், ஆடை அணி அலங்காரங்களுடனும் பெண்கள் ஒரு பெஞ்சியில் இருந்து இன்னொரு பெஞ்சுக்குத் தக்காளி சட்னி, புளியஞ்சாதம், வருவல், இட்டிலி, பூரி என்று பரிமாறிக் கொள்கின்றனர்; ரேவுக்கு இதெல்லாம் அவள் சம்பந்தப்படாத உலகில் நடக்கிறது. அவள் இருக்கை மேல் தட்டு சென்று படுத்துவிடுகிறாள். அமைதியாகத் தனக்குள் ஓர் உலகைக் கற்பித்துக் கொள்கிறாள். மல்லிகைப் பூவாய் ஒரு நம்பிக்கை அது மணக்கிறது. சுமையே இல்லாத சுமை. காடு - மலை - பசுமை - பளிங்காய் அருவிகள் - ஆறுகள் - பாறைகள்...

மனிதர்களையே அவள் தன் உலகில் விடவில்லை.

“என்னைக் கண்டு பயந்து ஓடினாயே? இப்ப வந்துட்டியா?” என்று ஒரு குரங்கு கேட்கிறது.

“முட்டாள்... முட்டாள்! நான்...”

“இப்போது புத்தி தெளிந்த விட்டது. நீங்கள் என்னை சேர்த்துக் கொள்வீர்கள் தானே?”

“அதெப்படி? இந்தக் காட்டுக்கள் இரண்டு கால்காரர்கள் யாரையும் வரவிட எங்களுக்குள் விருப்பமில்லை. இரண்டு கால் பிராணிகளாகிய

நீங்கள் வஞ்சகர்கள்; மோசக்காரர்கள். நாங்கள் வாழும் இடங்களையெல்லாம் பற்றிக் கொண்டீர்கள். இரண்டு கால் பிராணிகள் என்றால் எங்கள் எல்லைக்குள் ஓர் ஏறும்புகூட உசாராகிவிடும்.”

“நீங்கள் அப்படி எல்லாரையும் ஒரே மாதிரி எடை போடக்கூடாது. உங்களிலும் வஞ்சகர், ஏமாற்றுக்காரர் இல்லையா? உதாரணத்துக்கு நரி... நரி...”

அந்தக் குரங்கு ஹி... ஹி... ஹி... என்று சிரிக்கிறது.

“நரி வஞ்சகமா? யார் சொன்னது? இந்த இரண்டு கால் வஞ்சகர்களாகிய நீங்கள் சொல்வது உங்களிடம் இருந்து தப்பித்துக் கொள்ள உங்களிடம் இருந்தே நாங்கள் படிப்பதுதான் அது. எங்கள் உலகில் உள்ளத்தில் ஒன்று வெளியில் ஒன்று கிடையாது. எங்களில் எதிரிகள் என்று பகை உணர்வைச் சுமந்து கொண்டு இம்சைப் படுத்தும் எந்த வழக்கும் கிடையாது. பசியில்லாமல் யாரையும் எதற்கும் துரத்தமாட்டோம், புரிந்ததா?”

“புரியுது, குட்டியை இப்படி மடியில் வச்சுக்கிட்டிருக்கியே? அது உன்னிடம் அன்பாக இருக்குமா?”

“ஐயையே! குட்டி சின்னது. அதற்கு வலுவில்லை. எங்களைப் போல் வேகமாகத் தாவி ஓட முடியாது. அது பால் குடிக்கும். அப்பாவும் அதைக் கூட்டிப் போகும். அது பின்னால் நம்மைச் சொகுசா வைக்கணும்னுதான் நீங்கள் பிள்ளைக்குப் பால் குடுப்பீங்களா?...”

“ஓ... நாங்க அப்படி நினைக்கிறோம். இப்ப நீ சொல்லும்போது தான் இது புரியிது. நம்மை அம்மா சுமக்கல? பால் குடுக்கல? அப்படித்தான்...”

“இந்த நவா மரத்துப் பழம் எவ்வளவு ருசியாயிருக்கு?... நாங்க எப்பவும் எல்லாத்தையும் மொட்டையடிக்க மாட்டோம். அப்படி, சாப்பிட்டுக் கொண்டே தாவித் தாவிப் போவோம்; விளையாடுவோம்; நாளைக்கு இருக்குமோன்னு கவலையே நாங்க பட்டதேயில்லை; மரமும் அப்படிச்

கவலைப்படல! நமக்கு உண்ண முடியாத பழத்தை நாம் ஏன் சக்தியைக் கொடுத்துச் சுமக்கிறோம். பெறுகிறோம்னு நினைக்கிதா? ஆறும் அப்படித்தான்... நாளைக்குத் தண்ணி கிடைக்குமோ என்னமோ எல்லாத்தையும் கொண்டுபோய்க் கொட்டிடுறோமேன்னு நினைக்குதா?..."

“உங்கூடப் பேசுறது எனக்கு ரொம்பச் சுகமாயிருக்கு. நான் உங்க கூடவே என் வாழ்நாளைக் கழிக்க முடிவு பண்ணிட்டேன். அன்னிக்கு அந்த ஆதிவாசி சொன்னார். நாங்க ஒரு மரத்தை வெட்ட மாட்டோம். ஒடிஞ்சு காஞ்சு விழுந்ததே ஏராளமாக இருக்கும். அதுதான் கொண்டு வருவோம், உபயோகத்துக்குன்னார். உடனே ஒரு மரம் வச்சுப் பயிர் பண்ணுவோம். முன்ன எந்தக் காலத்திலோ அம்பு, வில் வச்சிருந்தாங்களாம் எங்ககிட்ட இப்ப அதுவும் கிடையாது. துப்பாக்கி தோட்டாவும் இல்ல... ஆத்துல மூங்கில் கூடு மாதிரி கட்டிவிட்டு மீன் பிடிப்போம். எப்பவானும் செந்நாய், மந்தை மான், பன்னி புடிச்சிப் போட்டதைக் கண்டா, எடுத்து வந்து சாப்பிடுவோம். இதைக் கண்டு நாங்க காட்டை அழிக்கிறோம்னு... அடிக்கிறாவ, சிறுமைப்படுத்துறாவ... நாங்க வாழவைக்கிற காட்டை, ஏங்க அழிக்கிறோம்? இவுங்க, நாட்டில இருந்து வரவங்கதா, ஆனையெல்லாம் அக்கிரமமாக் கொல்லுறாங்க, தந்தத்தை உருவி எடுக்கிறாங்க. புலியக் கொல்லுறாங்க, மானக் கொல்லுறாங்க. ஆத்தோரம் ‘மலை மொங்கான்’ பறவைகள் காலை நேரத்தில எப்படிச் சத்தம் போடும்? அத்தைப் பாத்துச் சுடுறாங்க...ன்னெல்லாம் வருத்தப்பட்டாரு. எனக்கு அப்படி வர கூட்டத்தைக் கொல்லணும்னு இப்பத் தோணுது. என்னை வித்தியாசமா நினைக்காதே? எங்கள் எல்லாரும் இப்படி இல்ல... அதுனால எல்லாரும் இப்படித்தான்னு முடிவு கட்டக்கூடாது, தெரியுமில்ல?..."

“அது சரி, நீ வந்து பார்த்தால் புரியும் அது?..."

“ரங்கப்பா... நான் காட்டுக்கு வரேன்... காடு... சந்தோஷமா இருக்கப் போகும் காடு... காடு...”

தனக்குள்ளே சிரித்துக் கொள்கிறாள்.

காலை பத்தரை மணிக்கு இலக்கை அடைகிறது வண்டி.

அவள் இறங்கி, அங்கிருந்து பஸ் நிறுத்தத்துக்கு நடந்து வருகிறாள். பத்தே முக்கால் பஸ் புறப்பட்டுப் போயிருக்கிறது. இனி இரண்டரைக்குத்தான் அடுத்த வண்டி... அதுவரையிலும்...

பஸ் நிறுத்தத்தில் காத்து நிற்பதா? முகம் கழுவிக் கொண்டு ஏதேனும் சாப்பிடலாமா? எங்கு?

பதினொன்றே காலுக்கு அருவியடி வரையிலும் வண்டி வருகிறது.

ஆகா... அருவியடி சென்று நீராடலாம். பிறகு அங்கிருந்து மலை மேல் செல்லும் அடுத்த வண்டி.

அருவியடிக்குச் செல்வது மிக நல்ல துவக்கம்.

வண்டியில் ஏறியாயிற்று.

வண்டியில் ‘வனஸ்பதி பாபா சமிதி’ என்ற இலச்சினை குத்திக் கொண்டு நிறைய ஆண் பெண்கள் இருக்கிறார்கள்.

அவளிடம் ஒரு முதியவர் “நீங்களும் சமிதிக்காரங்களானே?” என்று கேட்கிறார்.

“...தெரியலியே? என்ன சமிதி?”

“காடு - மலை - சூழலில் ஒரு சாமியார் வெகுநாட்களுக்கு முன் இருந்தாராம். அவர் நினைவில், சுற்றுப்புறச் சூழலைப் பாதுகாக்கும் தூய அன்புத் திருக்கூட்டம் என்று ஆங்காங்கு சென்று வழிபடும் சமிதியாம் அது. இது வடநாட்டில் இருந்து வருபவர் கிளையைச் சார்ந்ததாம். அருவியடியில் சென்று நீராடி, அங்கேயே பஜனை, தியானம் செய்வார்களாம். அங்கேயே பொங்கிச் சாப்பிட்டுத் திரும்புவார்களாம்.”

ரேவுவுக்கு மிக உவப்பாக இருக்கிறது.

முத்தாறு அணையைக் கடந்து, மலை ஏறும்போதே, அருவியடி தெரிகிறது. அணைத்தேக்கத்தில், நீர் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது.

பழைய மண்டபம் ஒன்றைச் சுத்தம் செய்து அவர்கள் தங்கள் சாமான்களை வைக்கிறார்கள்.

இந்த இடத்தில் ரங்கப்பாவுடன் அவள் மலையில் இருந்து இறங்குகையில் நீராடினாள்.

இப்போது பையை ஒரு பாதையடியில் வைத்துவிட்டு ரேவு அருவியில் சென்று நிற்கிறாள்.

சட சட சட் சட் சட சட...

கட்டுக் கட... கட்டுக் கட... கட... கட... சட... சட... சட...

நீர் அவள் மீது ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடுகிறது. ஆனந்தத் தாண்டவம். இந்த உடலின் மாசுகளை மிதித்து ஆடும் தாண்டவம்.

புதிய வாழ்வின் நுழைவாயில் இது... புதிய ஜன்மம். அந்தக் காலத்தில் இல்லறம் முடித்து வானப்பிரஸ்தம் வருவார்களாமே? இது வானப்பிரஸ்தத்தின் துவக்கம். ரேவு... ரேவு, உன் பாவப்பட்ட நாட்கள் இதோ துவம்சம் செய்யப்படுகின்றன. நீ... புனிதமாகிறாய். உடலும் உள்ளமும் புனிதமாகிறாய்.

உனக்குள் மகாசக்தி விளங்கப் போகிறாள். நீ மேலே மேலே போகப் போகிறாய்...

அவள் எத்தனை நேரம் இந்த அருவி இன்பத்தில் திளைக்கிறாள் என்று உணர்வில்லை. வந்தவர்கள் அங்கே கூட்டமாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள். புல் பரப்பில், பாறைத் தடத்தில்... இருபது பேருக்குமேல் இருப்பார்கள்.

“உயிரே... உயிரே... உயிரே...

எண்ணியதை இயக்கி, உணர்த்துவதும் உயிரே...

எண்ணிய உணர்வை, உடலாக்குவதும் உயிரே...

உடலில் விளைந்த உணர்வின் ஆற்றலை

தன்னுடன் எடுத்துச் சென்று மறு உடலை

உருவாக்குவதும் உயிரே...?

உயிரே கடவுள்! நீ எண்ணிய உணர்வே இறைவன்!

நீ எண்ணிய உணர்வின் செயலே தெய்வம்!

உயிரே... உயிரே... உயிரே...”

ஒருவர் சொல்ல மற்றவர் திருப்பிச் சொல்ல அவர்கள் சேர்ந்து
இசைக்கிறார்கள்.

அந்த நாத ஒலி அவன் உள்ளத்தில் ஒரு புதிய உணர்வைத்
தோற்றுவிக்கிறது.

அதில் ஐயங்கள் கரைகின்றன. சஞ்சலங்கள் மடிகின்றன.

உயிரே... உயிரே... உயிரே... என்று சொல்லிக் கொள்கிறாள்.

“தன் மனப்பகையைக் கொன்று...

தமோ குணத்தை வென்று,

உள்ளக் கவலை யறுத்து,

ஊக்கத் தோன்றிப் பொறுத்து

மனதில் மகிழ்ச்சி கொண்டு,

மயக்கமெலாம் விண்டு,

ஸந்தோஷத்தைப் பூண்டு

உயிரே... உயிரே...

உயிர் வாழ்க...

நீயே தெய்வம்”

உயிரே, நீ காற்று, நீ தீ, நீ நிலம், நீ நீர், நீ வானம்... நீயே இந்த வனங்கள்... நீயே நான்.

பறக்கின்ற பூச்சி, கொல்லுகின்ற புலி, ஊர்கின்ற புழு எண்ணில்லாத உயிர்கள், உயிர்த் தொகைகள்... இவையெல்லாம் நினது விளக்கம்... ரேவுவைத் தூக்கிக் கொண்டு மலைப்பாதையில் ஏறுகிறாள்.

மலை... மலை ஏறுகிறாள். இருபுறமும் பசுமைகள்... மரங்கள்... சரிவுகள்... செம்மண் தெரியும் வெட்டப்பட்ட சரிவுகள்.

எல்லோரும் ‘ஓம்’ என்று எழுப்பும் நாதம் அந்த ஏற்றத்தோடு செவியில் வந்து இணைகிறது. அவள் அவர்களை விட்டு வெகு தொலைவில் வந்து விடுகிறாள். மேலே... மேலே...

ஒலி... ரீம்... என்ற ஒலி... பசுமை... பல வண்ணப் பொருட்களாய் வழி நெடுகப் பூக்கள் தெரிகின்றன.

அவள் அங்கே நின்று அந்தக் காட்சியைப் பார்க்கிறாள்.

ஓ... பஸ்... பஸ் வருகிறது.

பஸ்... அவளை மேலே கொண்டு செல்லக்கூடிய பஸ்... கை காட்டி நிறுத்துகிறாள்.

மனம் துள்ளுகிறது... மணியோ? அந்தப் பழைய நடத்துவர் மணி ஜோடி இல்லை. வேறொருவர் சற்றே வயதானவர். அவளை வண்டியை நிறுத்தி ஏற்றிக் கொள்கிறார்கள். சாமான்களைத் தாண்டி, ஒரு வரிசையில் கைக்குழந்தைக்காரி ஒருத்திக்கு அருகில் இடம் பெறுகிறாள்.

“எங்கேம்மா?... ”

“முத்தாறு எஸ்டேட், டீச்சர் காலனி...”

அவன் சீட்டுக் கிழித்துக் கொடுத்துப் பணம் வாங்கிக் கொள்கிறான்.

“டெய்சி டீச்சர் வீட்டுக்கா?”

ஓ, இவர்களுக்கு இங்கு எல்லோரையும் தெரிந்திருக்கும் போலும்?

“இல்ல... ஜோதிமணி... டீச்சர்...”

“...அவங்க... அவசரமா நேத்து பஸ்ல கீழே போனாங்களே! நீங்க அவங்க உறவா, வேணுங்கறவங்களா?... ”

“ஓ...?”

“வந்திடுவாங்க. மணி அவங்க மாப்பிள ஒரு வாரம் தான் லீவு. இது அவங்க ட்ரிப்தானன்... ஏதோ அவசரமா தந்தி வந்து போனாங்க...”

“... ”

ரேவு சற்றே திகைக்கிறாள்.

“பரவாயில்ல... டெய்சி டீச்சர் வீட்டுல சாவி இருக்கும். நீங்க தங்கிக்கலாம்...”

ரேவு புன்னகை செய்து கொள்கிறாள்.

மலை ஏறுகிறது வண்டி. வளைவில் மெல்லத் திரும்பி கவனமாகச் செல்கிறது.

சக்தி சக்தி சக்தி என்று சொல்லு... சஞ்சலங்கள் இல்லை என்று சொல்லு...

ரீம்... ரீய்ங்... ரீய்ங்... என்று ஏறும் பஸ்... கீழே பசுமை அடர்ந்த காடு. புதர்கள் பளபளக்கத் தெரியும் தண்ணீர்.

சற்றே சரிவில் இறங்கியும், ஏறியும் செல்லும்போது பஸ்ஸில் எவரும் பேசவில்லை. மோனத்திருக்கும் ஒரு மனிதக்கூட்டம். மனம் மட்டும் சிறகடித்துப் பறக்கிறது.

ஒரே பசுமையாய்ப் புல்வெளியின் நடுவே வண்டி இறங்குகிறது. ஆங்காங்கு கறவைப் பசுக்கள் மேய்கின்றன.

மீண்டும் ஏற்றம்... காடுகள்... காடுகளைத் திருத்திய தேயிலைத் தோட்டங்கள். இந்தத் தோட்டங்களுக்கப்பால் மலைகள்... அடர்ந்த காடுகள்.

தொழிலாளர் வீட்டு வரிசைகளின் முன் பாதையில் வண்டி நிற்கிறது. மீண்டும் ஏற்றம்...

வானில் வெய்யோன் மறைந்து, கார்மேகம் பரவுகிறது. கரும் புகைகள் போல், தொலைவிலுள்ள மலை மடிகளை மறைத்தும் காட்டியும் விளையாடுகின்றன.

மூன்று இடங்களில் மக்களையும், சாமான்களையும் இறக்கியபின், இவள் இறங்க வேண்டிய இடம் வருகிறது.

“இதோ கீழே இறங்கி மேலே வரிசையாகத் தெரியும் லயன்தாம்மா டீச்சர் காலனி...” என்று பரிவுடன் நடத்துனன் வழிகாட்டுகிறான்.

ரேவு நிறைந்த மனதுடன் படிகளில் இறங்கி நடக்கிறாள்.
